

Carlisle svarede: "Fordi jeg talte med ham i en halv time her til morgen!"

Millioner af kristne over hele verden oplever i dag et forhold til den opstandne Jesus Kristus. Gennem de seneste 18 år har jeg gennem mine erfaringer fundet ud af, at Jesus Kristus er levende i dag. Jeg har oplevet hans kærlighed, hans kraft og et virkeligt forhold, som overbeviste mig om, at han virkelig er i live.

Beviset på, at Jesus stod op fra de døde, er meget omfattende. En tidligere højesteretspræsident i England, Lord Darling, sagde: "Der eksisterer så overvældende beviser, både positive og negative, faktiske og udførlige, til fordel for den levende sandhed, at ingen intelligent jury i verden kunne undgå at komme med den kendelse, at historien om opstandelsen er sand."²⁰

Tidligere i kapitlet så vi på, hvad Jesus sagde om sig selv: at der kun var tre realistiske muligheder – enten var og er han Guds søn, eller også var han en galning eller noget værre. Når man ser på bevismaterialet, giver det ingen mening at sige, at han var gal eller ond. Hele vægten af hans lære, hans værk, hans karakter, hans opfyldelse af Det Gamle Testaments profetier og hans overvindelse af døden gør disse forslag absurde, ulogiske og utroværdige. På den anden side støtter de, på den stærkest mulige måde, Jesu egen bevidsthed om at være en mand, hvis identitet var Gud.

C. S. Lewis opsummerer det således:

Vi står da ansigt til ansigt med et skræmmende alternativ. Den mand, vi taler om, var (og er) akkurat, hvad han sagde eller også en galning eller noget værre. Nu er det oplagt for mig, at han var hverken en galning eller en fjende; og konsekvensen bliver, hvor mærkeligt eller skræmmende eller usandsynligt det end ser ud, at jeg må acceptere det synspunkt, at han var og er Gud. Gud er landet på denne fjendebesatte jord i menneskelig skikkelse.²¹

3

Hvorfor døde Jesus?

Mange mennesker i dag går rundt med et kors i deres ører, armbånd eller halskæder. Vi er så vant til at se dette, at vi ikke bliver chokerede over det. Vi ville måske blive det, hvis vi så nogen bære en galge eller en elektrisk stol i en kæde; men korset var lige så meget et henrettelsesredskab. Det var faktisk én af de grusomste henrettelsesmetoder, menneskeheden har kendt. Det blev afskaffet i år 315 e.kr., fordi selv romerne fandt ud af, at det var for umenneskeligt.

Dog har korset altid været betragtet som et symbol på den kristne tro. En stor del af Evangelierne handler om Jesu død. Meget af resten af Det Nye Testamente søger for at forklare, hvad der skete på korset. Kirkens vigtigste del af gudstjenesten, nadveren, centrerer omkring Jesu ødelagte legeme og udgydte blod. Kirker bliver ofte bygget i korsform. Da apostlen Paulus tog til Korinth, sagde han: "For jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet" (1. Kor.2,2). De fleste ledere, som har påvirket nationer eller selv ændret verden, bliver husket for det indtryk, deres liv gjorde; men Jesus, som mere end nogen anden person ændrede verdenshistoriens ansigt, bliver ikke husket så meget for sit liv som for sin død.

Hvorfor fokuseres der så meget på Jesu død? Hvad er forskellen på hans død og Sokrates' død, eller en af martyrernes, eller krigsheltenes? Hvorfor døde han? Hvad udrettede han ved sin død? Hvad betyder det, når Ny Testamente siger, at han døde "for vore synder"? Disse er nogle af de spørgsmål, jeg gerne vil forsøge at besvare i dette kapitel.

Hvad er menneskets største behov?

Nogle gange siger folk: "Jeg har ingen behov for kristendommen." De siger noget i retning af: "Jeg er ret lykkelig; mit liv er fyldt, og jeg forsøger at være venlig over for andre

mennesker og lever et godt liv." For at forstå, hvorfor Jesus døde, må vi gå tilbage og se på det største problem, som møder ethvert menneske.

Hvis vi er ærlige, må vi alle indrømme, at vi gør ting, som vi ved er forkerte. Paulus skrev: "for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud" (Rom. 3,23). Med andre ord, i forhold til Guds standard er vi alle falmet en hel del. Hvis vi sammenligner os med bevæbnede røvere eller børnemishandlere, eller selv med vore naboer, tror vi måske, det ser helt godt ud for os. Men når vi sammenligner os med Jesus Kristus, ser vi, hvor meget vi mangler. Somerset Maugham sagde engang: "Hvis jeg nedskrev hver eneste tanke, jeg nogensinde har tænkt og enhver gerning, jeg nogensinde har gjort, ville mennesker kalde mig et lastens monster."

Den egentlige årsag til synd er et ødelagt forhold til Gud (1. Mos. 3), og resultatet af dette er, at vi bliver adskilt fra ham. Ligesom den fortabte søn (Luk.15), finder vi os selv langt væk fra vor faders hjem med forkludrede liv. Nogle gange siger mennesker: "Hvis vi alle er i samme båd, betyder det så noget?" Svaret er, at det betyder noget på grund af konsekvenserne af synden i vore liv, som kan opsummeres under fire overskrifter.

Syndens besmittelse

Jesus sagde: "Det er det, som kommer ud af et menneske, der gør et menneske urent. For indefra, fra menneskenes hjerte, kommer de onde tanker, utugt, tyveri, mord, ægteskabsbrud, griskhed, ondskab, svig, umådehold, misundelse, bespottelse, hovmod og tåbelighed. Alt dette kommer indefra og gør et menneske urent" (Mark.7,20-23).

Du siger måske: "Jeg gør slet ikke de fleste af disse ting." Men en af dem alene er nok til at ødelægge dit liv. Vi ønsker måske, at De ti Bud var ligesom en eksamen, hvor vi kun behøver at løse tre af opgaverne. Men Det Nye Testamente siger, at hvis vi bryder *bare én del* af loven, er vi skyldige i at bryde *hele* loven (Jak. 2,10). Det er ikke muligt, for eksempel, at have en "rimelig ren" straffeattest. Enten er den ren, eller også er den ikke. Én forseelse, og den er ikke ren mere. Sådan er det også med os.

Én forseelse gør vore liv urene.

Syndens magt

De forkerte ting, vi gør, har en vanedannende magt. Jesus sagde: "Enhver, som gør synden, er syndens træl" (Joh. 8,34). Det er lettere at se dette på nogle områder af vore fejltrin end på andre. For eksempel er det velkendt, at hvis nogen har taget hårde stoffer som heroin, vil vedkommende snart blive afhængig af det.

Det er også muligt at blive afhængig af et hidsigt sind, misundelse, arrogance, stolthed, selviskhed, sladder eller seksuel umoral. Vi kan blive afhængige af tankemønstre eller adfærdsmønstre, som vi ikke selv kan bryde. Det er det slaveri, som Jesus talte om, og som har en destruktiv magt i vore liv.

Biskop J. C. Ryle, en tidligere biskop i Liverpool, skrev engang:

Enhver synd har mængder af ulykkelige fanger bundet på hænder og fødder i dens lænker ... Disse ulykkelige fanger ... praler nogle gange af, at de så absolut er frie ... Der er intet slaveri som dette. Synd er så sandelig den hårdeste af alle tugtemestre. Elendighed og utilfredshed følger med og til slut fortvivlelse og helvede – dette er de eneste lønchecks, som synden udsteder til sine tjenere.²²

Straffen for synd

Der er noget i den menneskelige natur, som skriger efter retfærdighed. Når vi ser børn blive mishandlet, gamle mennesker overfaldet i deres hjem, spædbørn slået og den slags, længes vi efter, at de mennesker, som er skyldige i disse forbrydelser, bliver fanget og straffet. Ofte er vore motiver måske blandede: Der er måske et element af hævn. Men der findes en retfærdig harme. Vi har ret til at føle, at synd bør straffes; at mennesker, som gør sådan nogle ting, ikke burde slippe godt fra det.

Det er ikke kun andre menneskers synder, som fortjener straf. Det er også vore egne. En dag vil vi alle være genstand for Guds dom. Apostlen Paulus fortæller os, at: "syndens løn er død"

(Rom. 6,23).

Syndens adskillelse

Den død, Paulus skriver om, er ikke kun fysisk. Det er en åndelig død, som resulterer i evig adskillelse fra Gud. Denne afskærelse fra Gud begynder nu. Profeten Esajas proklamerede: "Herrens arm er ikke for kort til at frelse, hans ører ikke for døve til at høre. Nej, det er jeres synder, der skiller jer fra Gud; jeres overtrædelser skjuler hans ansigt, så han ikke kan høre jer" (Es. 59,1-2). De ting, vi gør galt, er skyld i denne barriere.

Hvad har Gud gjort?

Vi har alle behov for at gøre op med synden i vore liv. Jo større vor forståelse for vore behov er, jo mere vil vi værdsætte, hvad Gud har gjort. Lord Chancellor (nævningsformand), Lord Mackay of Clashfern, skrev: "Det centrale tema i vor tro er det, at Jesus Kristus ofrede sig selv på korset for vore synder ... Jo større vor forståelse af vore egne behov er, jo større vil vor kærlighed til Herren Jesus Kristus være, og jo mere glødende vil vor længsel efter at tjene ham derfor blive."²³ Kristendommens gode nyhed er: at Gud elsker os, og at han ikke efterlod os i det roderi, som vi gør vore liv til. Han kom til jorden i skikkelse af sin Søn, Jesus, for at dø i stedet for os (2. Kor. 5,21; Gal. 3,13). Det er, hvad John Stott, forfatter til mange bøger og tidligere rektor for All Souls, Langham Place, kalder den "stedfortrædende Gud". Med apostlen Peters ord: "På sit legeme bar *han* selv *vore* synder op på korset ... ved *hans* sår blev *I* helbredt" (1. Pet. 2,24, min kursiv).

Hvad betyder "stedfortrædende"? Ernest Gordon fortæller i sin bog *Miracle on the River Kwai* den sande historie om en gruppe krigsfanger, som arbejdede på Burma jernbanen under 2. Verdenskrig. Ved slutningen af hver dag blev redskaberne taget fra arbejdsholdet. Ved en lejlighed skreg en japansk vagt, at der manglede en skovl og forlangte at vide, hvem der havde taget den. Han begyndte at rase og regere og arbejde sig op til et paranoidt raseri og beordrede den, som var skyldig, til at træde

frem. Ingen rørte sig. "Så skal I alle dø!" hvinede han, spændte hanen på sit gevær og pegede med det på fangerne. I det øjeblik gik en mand frem, og vagten slog ham ihjel med sin riffel, mens manden stod stille under udførelsen. Da holdet kom tilbage til lejren, blev redskaberne talt igen, og nu manglede der ingen skovle. Denne ene mand var gået frem som stedfortræder for at frelse de andre.

På samme måde kom Jesus som vor stedfortræder. Han udholdt korsfæstelsen for os. Cicero beskrev korsfæstelse som "den grusomste og frygteligste af alle torturmetoder". Jesus blev afklædt og bundet nøgen til en marterpæl. Han blev pisket med fire eller fem læderstrimler ibundet skarpe ben og blystumper. Eusebius, det tredje århundredes kirkehistoriker, beskrev den romerske piskning med disse ord: ofrets "årer blev blottet, og ... ofrets muskler, sener og tarme blev blottet". Han blev derefter ført til Prætoriet, hvor en krone af torne blev mast ned over hans hoved. Han blev hånet af en hel bataljon på 600 mænd og slået rundt omkring i ansigtet og hovedet. Han blev derefter tvunget til at bære et tungt kors på sine blødende skuldre, indtil han kollapsede, og Simon af Kyrene blev kommanderet til at bære det for ham.

Da de nåede stedet for korsfæstelsen, blev han lagt på korset, og syvtommersøm blev slået ind i hans underarme lige over håndleddet. Hans knæ blev tvunget ud til siden, så hans ankler kunne nables fast mellem skinnebenet og akillessen. Han blev løftet op på korset, som blev sænket ned i et hul i jorden. Der blev han efterladt og skulle hænge i høj varme, uudholdeligt tørstig – udsat for mængdens spot. Han hang der i ufatteligt smerte i seks timer, mens livet langsomt sivede ud af ham.

Og dog var den værste del af hans lidelser ikke det fysiske trauma eller torturen og korsfæstelsen; end ikke den følelsesmæssige smerte det var at blive afvist af verden og forladt af sine venner, men det var den åndelige pine at blive afskåret fra sin Fader for vores skyld – da han bar vore synder.

Hvad er resultaterne?

Ligesom en smuk diamant har korset mange facetter. På korset blev ondskabens magter afvæbnet (Kol. 2,15). Døden og de dæmoniske magter blev besejret. Gud åbenbarede sin kærlighed for os på korset. Han viste, at han ikke er en Gud, som er hævet over lidelsen. Han er "den korsfæstede Gud" (som en titel på en bog af den tyske teolog Jürgen Moltmann udtrykker det). Han er kommet ind i vores verden og ved og forstår alt om at lide. Jesus giver os et eksempel på selvopofrende kærlighed på korset (1. Pet. 2,21). Hvert af disse aspekter fortjener et kapitel for sig selv, men det er der ikke plads til. Jeg vil her sammenfatte fire billeder, som Det Nye Testamente bruger for at beskrive, hvad Jesus gjorde på korset for os. Som John Stott pointerer, er hvert af dem taget ud fra forskellige områder af vores dagligdag.

Det første billede kommer fra *retssalen*. Paulus siger, at gennem Kristi død "er vi blevet gjort retfærdige" (Rom. 5,1). Retfærdiggørelse er det rigtige ord. Hvis du skulle i retten og blev frikendt, blev du retfærdiggjort.

To mennesker fulgte ad gennem skolen og universitetet og udviklede et nært venskab. Livet gik videre – de gik hver deres veje og mistede kontakten med hinanden. Den ene fortsatte studierne og blev dommer, mens den anden gik ned ad bakke og endte som kriminel. En dag kom den kriminelle for dommeren. Han havde begået en forbrydelse, som han tilstod. Dommeren genkendte sin gamle ven og stod over for et dilemma. Han var dommer, så han blev nødt til at være retfærdig; han kunne ikke lade manden gå. På den anden side ønskede han ikke at straffe ham, fordi han elskede ham. Så han fortalte sin ven, at han ville idømme ham den bøde, som var den korrekte straf for anklagen. Det er retfærdighed. Så gik han ned fra dommersædet og udskrev en check på bødens størrelse. Han gav den til sin ven og sagde, at han ville betale straffen for ham. Det er kærlighed.

Det er en illustration af, hvad Gud har gjort for os. I sin retfærdighed dømmer han os, fordi vi er skyldige, men derefter,

i sin kærlighed, kommer han ned til os i skikkelse af sin søn, Jesus Kristus, og betaler straffen for os. På denne måde er han både "retfærdig" (idet han ikke tillader den skyldige at gå ustraffet) og "den som retfærdiggør" – Rom. 3,26 (idet han gør os i stand til at gå fri ved at tage straffen selv – og lægge den på sin søn, Jesus Kristus). Han er både vor dommer og vor frelser. Det er ikke en uskyldig tredje part, men Gud selv, som frelser os. Faktisk giver han os en check og siger, at vi har et valg: ønsker vi, at han skal betale den for os, eller vil vi stå foran Guds dom for vore egne forbrydelser?

Den illustration, jeg brugte, er ikke præcis af tre grunde. For det første er vores stilling værre. Straffen, vi står overfor, er ikke blot en bøde, men døden. For det andet er forholdet tættere. Dette er ikke kun to venner: det er vor Fader i himmelen, som elsker os mere, end nogen jordisk fader elsker sit eget barn. For det tredje, prisen var større: det koster ikke Gud penge, men hans eneste Søn – som betalte *syndens straf*.

Det andet billede kommer fra *markedspladsen*. Gæld er ikke blot et problem i dag; det var også et problem i den antikke verden. Hvis en eller anden havde alvorlig gæld, kunne han blive tvunget til at sælge sig selv som træl for at betale den af. Forestil dig, at en mand stod på markedspladsen og tilbød sig selv som træl, og en eller anden, der måske havde medlidenhed

med ham, spørger: "Hvor meget skylder du væk?" Skyldneren siger måske: "10.000 pund." Forestil dig så, at kunden tilbyder at betale de 10.000 pund og derefter sætter ham fri. Ved at gøre således ville han "forløse ham" ved at betale en "løsesum".

På en lignende måde kom "forløsningen i Jesus Kristus" (Rom. 3,24). Jesus betalte, ved sin død på korset, løsesummen (Mark. 10,45). På denne måde bliver vi sat fri fra syndens magt. Dette er sand frihed. Jesus sagde: "Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie" (Joh. 8,36). Det betyder ikke, at vi aldrig synder igen, men at syndens greb om os er brudt.

Billy Nolan er otteogfyrre. Han var alkoholiker i femogtredive år. I tyve år sad han udenfor Holy Trinity Brompton og drak alkohol, mens han tiggede om penge. Den 13. maj 1990 så han sig i spejlet og sagde: "Du er ikke den Billy Nolan, som jeg engang kendte." For at bruge hans eget udtryk, bad han Herren Jesus Kristus om at komme ind i sit liv og indgik en pagt med ham, at han aldrig ville drikke alkohol igen. Han har ikke rørt en dråbe siden. Hans liv er forvandlet. Han udstråler Kristi kærlighed og glæde. Jeg sagde engang til ham: "Billy, du ser lykkelig ud." Han svarede: "Jeg er lykkelig, fordi jeg er fri. Livet er ligesom en labyrint, og omsider har jeg fundet en vej ud gennem Jesus Kristus." Jesu død på korset gjorde denne frihed fra *syndens magt* mulig.

Det tredje billede kommer fra *templet*. I Det Gamle Testamente blev der lavet meget omhyggelige love for, hvordan synd skulle sones. Der var et helt ofringssystem, som demonstrerede alvorligheden af synd og behovet for renselse for den.

I et typisk tilfælde ville synderen tage et dyr. Dyret skulle være så fejlfrit som muligt. Synderen ville så lægge sine hænder på dyret og bekende sine synder. Så ville synderne passere fra synderen til dyret, som så blev slået ihjel.

Forfatteren til Hebræerbrevet pointerer, at "blod af tyre og bukke kan umuligt tage synder bort". Det var kun et billede eller en "skygge". Kun Kristi, vor stedfortræders, blod kan tage synder bort, fordi han alene var det perfekte offer, da han alene levede et perfekt liv. Hans blod renses os fra al synd (1. Joh. 1,7) og fjerner *syndens besmittelse*.

Det fjerde billede kommer fra *hjemmet*. Vi så, at både roden og resultatet af synd var et ødelagt forhold til Gud. Resultatet af korset er muligheden for at reparere det ødelagte forhold til Gud. Paulus siger, at: "det var *Gud*, der i *Kristus* forligte verden med sig selv" (2. Kor. 5,19, min kursiv). Nogle mennesker forvrænger den nytestamentlige lære ved at sige, at Gud er uretfærdig, fordi han straffede Jesus, en uskyldig part, i stedet for os. Dette er ikke, hvad Det Nye Testamente siger. I stedet siger Paulus: "Gud var ... i Kristus." Han var selv stedfortræder i sin Søns skikkelse. Han gjorde det muligt for os at få genoprettet vort forhold til Gud. *Syndens adskillelse* er blevet forpurret. Hvad der skete for Den fortabte Søn, kan ske for os. Vi kan komme tilbage til Faderen og opleve hans kærlighed og velsignelse. Forholdet er ikke blot i dette liv: det er evigt. En dag vil vi være hos Faderen i himmelen – dér vil vi være frie, ikke blot fra syndens straf, syndens magt, syndens besmittelse og syndens adskillelse, men også fra syndens tilstedeværelse. Det er, hvad Gud har gjort muligt gennem sin søns død på korset i stedet for os.

Gud elsker hver af os så meget og længes efter at have et forhold til os, som en menneskelig fader længes efter at have et forhold til hver eneste af sine børn. Jesus døde ikke bare for alle; nej, han døde for dig og for mig; det er meget personligt. Paulus skriver om "Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig" (Gal. 2,20). Selv om du havde været den eneste person i verden, ville Jesus være død for dig. Når først vi ser korset på denne personlige måde, vil vort liv blive forvandlet.

John Wimber, en amerikansk præst og kirkeleder, beskriver hvordan korset blev en personlig realitet for ham:

Efter at jeg havde studeret Biblen ... i ca. tre måneder, kunne jeg have bestået en elementær eksamen om korset. Jeg forstod, at der er én Gud, som kunne kendes i tre personer. Jeg forstod, at Jesus er sand Gud og sandt menneske, og han døde på korset for verdens synders skyld. Men jeg forstod ikke, at jeg var en synder. Jeg troede, jeg var en god fyr. Jeg vidste, at jeg rodede rundt her og der, men jeg indså ikke, hvor alvorlig min tilstand

var.

Men en aften omkring dette tidspunkt, sagde Carol [hans hustru]: "Jeg tror, tiden er inde til at gøre noget ved alt det, vi har lært." Så lagde hun sig på knæ på gulvet, mens jeg så til i dyb forundring, og begyndte at bede – så det ud for mig – til loftspladerne: "Åh Gud," sagde hun, "jeg er ked af min synd." Jeg kunne ikke tro det. Carol var et bedre menneske end jeg, og alligevel troede hun, at hun var en synder. Jeg kunne føle hendes smerte og dybden i hendes bønner. Snart græd hun og gentog: "Jeg er ked af min synd." Der var seks eller syv mennesker i værelset, alle med lukkede øjne. Jeg så på dem, og da slog det mig: *De bad også alle sammen denne bøn!* Jeg begyndte at svede tran. Jeg troede, at jeg skulle dø. Sveden haglede ned over mit ansigt, og jeg tænkte: "Jeg gør ikke dette her. Det er dumt. Jeg er en god fyr." Så slog det mig, at Carol ikke bad til loftet; hun bad til en person, til en Gud, som kunne høre hende. Hun vidste, at hun sammenlignet med ham var en synder og trængte til tilgivelse.

I et glimt gav korset mening for mig personligt. Pludselig vidste jeg noget, som jeg aldrig havde vidst før: jeg havde såret Guds følelser. Han elskede mig, og han sendte Jesus i sin kærlighed til mig. Men jeg havde vendt mig bort fra den kærlighed; jeg havde lukket den helt ude fra mit liv. Jeg var en synder med desperat behov for korset.

Da knælede jeg også ned på gulvet, jeg snøftede, min næse løb og jeg havde tårer i øjnene; hver eneste kubikcentimeter af mit kød svedte kraftigt. Jeg havde denne overvældende følelse af, at jeg talte med én, som havde været hos mig hele mit liv, men som jeg ikke havde genkendt. Ligesom Carol begyndte jeg at tale med den levende Gud og fortalte ham, at jeg var en synder, men det eneste jeg kunne udtale højt var: "Åh Gud, åh Gud." Jeg vidste, at noget revolutionerende var i gang inden i mig. Jeg tænkte: "Jeg håber, at dette virker, for jeg gør mig selv fuldstændig til grin." Så fik Herren mig til at huske en mand, jeg havde set i Pershing Square i Los Angeles nogle år før. Han bar et skilt, hvorpå der stod: "Jeg er et fjols for Kristus. Hvis fjols er du?" Jeg tænkte dengang: "Det er det mest åndssvage, jeg nogensinde har set." Men mens jeg knælede på gulvet, indså jeg sandheden på det mærkelige skilt: korset er dårskab "for

dem som fortabes" (1. Kor. 1,18). Den aften knælede jeg ved korset og troede på Jesus. Jeg har været Kristi fjols lige siden.²⁴

Hvis du er usikker på, om du nogensinde rigtig har troet på Jesus, er her en bøn, som du kan bede – som en måde at begynde kristenlivet på og modtage alle de fordele, som Kristus døde for at gøre mulige:

"Himmelske Fader, jeg er ked af alt det, jeg har gjort galt i mit liv. [Tag et øjeblik til at bede om hans tilgivelse for alt det, der specielt er på din samvittighed.]

Tilgiv mig. Jeg vender mig nu fra alt, som jeg ved er forkert. Tak fordi du sendte din Søn, Jesus, for at dø på korset for mig, så jeg kunne blive tilgivet og sat fri. Fra nu af vil jeg følge og adlyde ham som min herre.

Tak, fordi du nu tilbyder mig tilgivelsens gave og din Ånd. Jeg modtager denne gave.

Jeg beder dig komme ind i mit liv ved din Helligånd og blive hos mig for evigt. Gennem Jesus Kristus, vor Herre. Amen."

Hvordan kan jeg være sikker på min tro?

Da jeg var atten, kunne livet på mange måder ikke have været bedre. Jeg var halvvejs gennem mit første år på universitetet. Jeg havde det sjovt, og alle muligheder i livet syntes åbne for mig. Kristendommen appellerede ikke til mig – snarere tværtimod. Jeg følte, at hvis jeg blev en kristen, ville livet blive dødkedeligt. Jeg troede, at Gud ønskede at stoppe alt, hvad der var sjovt, og tvinge mig til at gøre alle mulige kedelige, religiøse ting.

Da jeg på den anden side så på kristendommens beviser, blev jeg overbevist om, at den var sand; men jeg troede, at det rigtige var at udskyde beslutningen, nyde livet nu og blive kristen på mit dødsleje. Alligevel vidste jeg, at jeg ikke kunne gøre det med et ærligt hjerte. Meget modstræbende gav jeg mit liv til Kristus.

Hvad jeg manglede at indse var, at kristendommen handler om et forhold til Gud – en Gud, som elsker os og ønsker det allerbedste for os. Jeg blev, for at bruge titlen til C. S. Lewis' bog om hans egen oplevelse af Kristus, "overrasket af glæde".

At blive kristen var begyndelsen til det mest spændende forhold. Det var så sandelig begyndelsen til et nyt liv. Som Paulus skrev: "Når man bliver kristen, bliver man et nyt menneske. Man er ikke længere den samme, for man har begyndt et nyt liv" (2. Kor. 5,17, Bibelen på hverdagsdansk). Jeg gør nogle gange notater over, hvad mennesker siger eller skriver, lige efter at de er begyndt det nye liv, som Paulus taler om. Her er to eksempler:

"Jeg har nu håb, hvor der før kun var desperation. Jeg kan nu tilgive, hvor der før kun var kulde ... Gud er så levende for mig. Jeg kan føle, at han leder mig, og den stærke og dybe ensomhed, som jeg følte, er væk. Gud fylder en dyb, dyb tomhed."

"Jeg har lyst til at give alle på gaden et knus ... jeg kan ikke holde op med at bede, jeg kørte endda for langt med bussen i dag, fordi jeg havde travlt med at bede på dens øverste etage."

Oplevelserne varierer meget. Nogle føler forskellen med det samme. For andre kommer det mere gradvist. Men oplevelsen betyder ikke så meget som den kendsgerning, at når vi modtager Kristus, bliver vi Guds børn. Det er begyndelsen på et nyt fællesskab. Som apostlen Johannes skriver: "Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn" (Joh. 1,12).

Gode forældre ønsker, at deres børn bliver sikre på deres forhold til dem. På samme måde ønsker Gud, at vi skal blive forvissede om vores forhold til ham. Mange mennesker er usikre på, om de er kristne eller ikke. Jeg bad folk ved slutningen af et Alfa kursus om at udfylde et spørgeskema. Et af spørgsmålene lød: "Ville du beskrive dig selv som kristen ved begyndelsen af dette kursus?" Her er en liste over nogle af svarene:

"Ja, men uden nogen virkelig oplevelse af et forhold til Gud."

"En slags".

"Ja, muligvis, jeg tror det."

"Jeg er ikke sikker."

"Sandsynligvis."

"Hm."

"Ja – og dog, når jeg ser tilbage, muligvis nej."

"Nej, halv-kristen."

Det Nye Testamente gør det klart, at det er muligt for os at blive sikre på, at vi er kristne, og at vi har evigt liv. Apostlen Johannes skriver: "Dette har jeg skrevet til jer, der tror på Guds søns navn, for at I skal vide, at I har evigt liv" (1. Joh. 5,13, min kursiv).

Ligesom der er tre ben på et fotostativ, står vores forvisning af vores forhold til Gud fast på alle tre medlemmer af treenighedens aktivitet: de løfter, som Faderen giver os i sit ord, offeret, som Sønnen bragte for os på korset og Helligåndens forvisning i vore hjerter. Disse kan opsummeres under tre punkter: Guds ord, Jesu gerninger og Helligåndens vidnesbyrd.

Guds ord

Hvis vi skulle stole på vore følelser, kunne vi aldrig være sikre på noget som helst. Vore følelser går op og ned alt afhængig af forskellige faktorer, som for eksempel vejret eller hvad vi spiste til morgenmad. De er foranderlige og vildledende. Bibelens løfter, som er Guds ord, forandrer sig ikke og er 100% pålidelige.

Der er mange store løfter i Bibelen. Et vers, som jeg syntes var til hjælp, specielt i begyndelsen af mit kristenliv, er et, som står i den sidste bog i Bibelen. Johannes ser i et syn Jesus tale til syv forskellige kirker. Jesus siger til kirken i Laodikea: "Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig" (Åb. 3,20).

Der er mange måder at tale om at begynde et nyt liv i den kristne tro på – "blive kristen", "give vore liv til Kristus", "modtage Kristus", "invitere Jesus ind i vore liv", "tro på ham" og "åbne døren for Jesus" er nogle af variationerne. De beskriver alle den samme virkelighed: at Jesus kommer ind i vore liv ved Helligånden, sådan som det bliver beskrevet i dette vers.

Kunstneren Holman Hunt (1827–1910) malede billedet *Verdens lys* (The Light of the World) inspireret af dette vers. Han malede tre versioner i alt. Et hænger i Keble College, Oxford,

et andet i kunstgalleriet i Manchester City; det mest berømte turnerede i de engelske kolonier i 1905-1907 og blev skænket til St. Paul's Cathedral i juni 1908, hvor det stadig hænger. Da den første version blev udstillet, blev det generelt set dårligt modtaget. Så skrev kunstkritikeren John Ruskin den 5. maj 1854 til The Times og forklarede symbolikken i billedet meget indgående og forsvarede det glimrende som "et af de ædleste værker inden for kristen kunst, som overhovedet er skabt i denne eller nogen anden tidsalder".

Jesus, verdens lys, står ved en dør, som er overgroet med vedbend og ukrudt. Døren er døren til et menneskes liv. Denne person har aldrig inviteret Jesus til at komme ind i sit liv. Jesus står foran døren og banker. Han venter på et svar. Han ønsker at komme ind og blive en del af den persons liv. Engang har en eller anden sagt til Holman Hunt, at han havde lavet en fejl. De fortalte ham: "De har glemt at male et håndtag på døren."

"Nej, nej," svarede Hunt, "det er bevidst. Der er kun ét håndtag, og det sidder indvendigt."

Med andre ord: vi må åbne døren og lade Jesus komme ind i vore liv. Jesus vil aldrig tiltvinge sig adgang. Han giver os frihed til at vælge. Det er op til os, om vi vil åbne døren for ham eller ikke. Hvis vi gør, lover han os: "Jeg vil gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig." At spise sammen er et tegn på venskab, som Jesus tilbyder alle, som åbner deres livs døre for ham.

Når vi først har inviteret Jesus til at komme ind, lover han, at han aldrig vil forlade os. Han siger til sine disciple: "Jeg er med jer alle dage" (Matt. 28,20). Vi er måske ikke altid i direkte konversation med ham, men han vil altid være der. Hvis du arbejder i et rum med en ven, taler du måske ikke til ham direkte, men du er klar over hans nærvær. Det er sådan, det er med Jesu nærvær. Han er altid hos os.

Dette løfte om Jesu nærvær hos os er knyttet sammen med et andet pragtfuldt løfte, som vi finder i Det Nye Testamente. Jesus lover at give sine efterfølgere evigt liv (Joh. 10,28). Som vi har set, er "evigt liv" i Det Nye Testamente en livskvalitet, som kommer af at leve i et fællesskab med Gud gennem Jesus Kristus

(Joh. 17,3). Det begynder nu, når vi oplever livets fylde, som Jesus kommer for at give (Joh. 10,10). Dog er det ikke kun i dette liv; det fortsætter ind i evigheden.

Dette liv er ikke enden; der er et liv på den anden side af graven. Historien er ikke meningsløs eller regelmæssigt tilbagevendende; den bevæger sig hen imod et pragtfuldt klimaks. En dag vil Jesus komme tilbage til jorden for at etablere en ny himmel og en ny jord (Åb: 21,1). Derefter vil de, som er i Kristus, blive hentet, for at "være sammen med Herren altid" (1. Tess. 4,17). Der vil ikke længere være gråd, for der vil ikke længere være smerte. Der vil ikke være nogen fristelser, for der vil ikke længere være synd. Der vil ikke længere være lidelse og ingen adskillelse fra vore kære. Dér vil vi se Jesus ansigt til ansigt (1. Kor. 13,12). Vi vil få herlige og smertefrie opstandelseslegemer (1. Kor. 15). Vi vil blive forvandlet og få et sindelag i lighed med Jesu sindelag (1. Joh. 3,2). Himmelen vil være et sted med intens fryd og glæde, som fortsætter i al evighed. Nogle har gjort grin med dette ved at antyde, at det ville være monotont eller kedeligt. Men: "Hvad intet øje har set, og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, som elsker ham" (1. Kor. 2,9, citerer Esajas 64,4).

Som C. S. Lewis udtrykker det i en af sine Narnia bøger:

Arbejdet er forbi; ferien er begyndt. Drømmen er endt; det er morgen nu ... hele deres liv i denne verden ... havde kun været omslaget og titelbladet; nu var de omsider begyndt på Første Kapitel i Den store Bog, som ingen på Jorden har læst, som bliver ved og ved, og i hvilken hvert nyt kapitel er bedre end det foregående.²⁵

Jesu gerning

Da jeg var på universitetet, faldt jeg over en bog, som hedder *Heaven, here I come* (Himmel, her kommer jeg). I begyndelsen mente jeg, ligesom mange andre i dag, at dette var en arrogant holdning. Det ville være arrogant at have en sådan tillid, hvis

det afhang af os. Hvis min adgang til Himmelen afhang af, hvor godt et liv jeg havde levet, ville jeg ikke have noget håb om at komme ind overhovedet.

Den vidunderlige nyhed er, at det ikke afhænger af mig. Det afhænger af, hvad Jesus har gjort for mig. Det afhænger ikke af, hvad jeg gør eller opnår, men af hans værk på korset. Hvad han gjorde på korset, gør ham i stand til at give os evigt liv som gave (Joh. 10,28). Vi fortjener ikke en gave. Vi modtager den med taknemmelighed.

Det begynder alt sammen med Guds kærlighed til os: "For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh. 3,16). Vi fortjener alle at "fortabes". Gud så, i sin kærlighed til os, det store rod vi var havnet i og gav sin eneste søn, Jesus, for at han skulle dø for os. Evigt liv bliver tilbudt alle, som tror, som resultat af hans død.

Jesus tog alt, hvad vi gør forkert, på sig på korset. Dette blev klart profeteret i Det Gamle Testamente i Esajas bog, nedskrevet hundreder af år forinden. Profeten forudså, hvad "den lidende Herrens tjener" ville gøre for os, og sagde: "Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej; men Herren lod al vor skyld ramme ham" (Es. 53,6).

Det, profeten siger, er, at vi alle har gjort noget forkert – vi er alle faret vild. Han siger et andet sted, at de ting, vi gør galt, forårsager en adskillelse mellem os og Gud (Es. 59,1–2). Dette er en af grundene til, at Gud kan synes fjern. Der er en barriere mellem os og ham, som hindrer os i at opleve hans kærlighed.

På den anden side gjorde Jesus aldrig noget galt. Han levede et perfekt liv. Der var ingen barrierer mellem ham og hans Fader. Gud overførte vore fejl ("vor skyld") til Jesus ("Herren lod al vor skyld ramme ham"). Det er derfor, Jesus råbte: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" (Mark. 15,34) på korset. I det øjeblik blev han afskåret fra Gud – ikke på grund af sine egne overtrædelser, men på grund af vore. Dette gjorde det muligt at nedbryde barrieren mellem os og Gud – idet det gælder alle, der helt personligt anerkender, hvad Jesus har gjort for netop dem. Resultatet er, at vi kan være sikre på Guds

tilgivelse. Vor skyld er blevet taget bort. Vi kan være sikre på, at vi aldrig vil blive fordømt. Som Paulus udtrykker det: "Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus" (Rom. 8,1). Dette er altså den anden grund til, at vi kan være sikre på, at vi har evigt liv – på grund af det, Jesus har opnået for os på korset ved at dø for os.

Helligåndens vidnesbyrd

Når en person bliver kristen, kommer Guds Helligånd for at bo i vedkommende. Der er specielt to aspekter af Helligåndens aktiviteter, som hjælper os til at blive sikre i vor tro på Kristus.

For det første forvandler han os indefra. Han frembringer Jesu karakter i vore liv. Dette bliver kaldt "Åndens frugt" – "kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse" (Gal. 5,22–23). Når Helligånden kommer for at bo i os, begynder denne "frugt" at vokse. Der vil være forandringer i vor karakter, som burde kunne ses af andre mennesker, men disse ændringer kommer åbenbart

ikke på et øjeblik. Vi har lige plantet et pæretræ i vor have, og jeg kigger næsten hver dag efter, om der skulle være nogen frugt på det. En dag lavede en af mine venner (illustratoren til denne bog) en "practical joke" med mig. Han hængte et stort Granny Smith æble på træet med bomuldstråd. Men selv jeg lod mig ikke narre af det. Min begrænsede viden på haveområdet siger mig, at frugt behøver tid til at vokse (og der gror ikke æbler på et pæretræ). Vi håber, at mennesker i løbet af et stykke tid vil lægge mærke til, at vi er mere kærlige, mere glade, mere fredfyldte, mere tålmodige, mere venlige og mere selvbeherskede end tidligere.

Ligesom ændringerne i vor karakter burde der også komme ændringer i vore relationer – både til Gud og til andre mennesker. Vi udvikler en ny kærlighed til Gud – Fader, Søn og Helligånd. For eksempel det at høre ordet "Jesus" har en anderledes indvirkning på vore følelser. Når jeg, før jeg blev kristen, sad og hørte radio, og emnet blev kørt hen på Jesus Kristus, ville jeg sandsynligvis dengang have slukket den. Efter at jeg blev kristen, ville jeg skrue op for lyden, fordi min holdning overfor ham er blevet fuldstændigt ændret. Dette var et lille tegn på min nye kærlighed til ham.

Vor holdning overfor andre ændrer sig også. Nye kristne siger ofte til mig, at de pludselig bemærker andre menneskers ansigter på gaden og i bussen. Før interesserede det dem ikke, men nu føler de en omsorg for de mennesker, som ofte ser sørgmodige og fortabte ud. Jeg fandt ud af, at én af de største ændringer var i min holdning til andre kristne. Jeg er bange for, at jeg førhen havde haft tendens til at undgå enhver, som havde en kristen tro. Senere fandt jeg ud af, at de ikke var så slemme, som jeg havde forventet! Jeg begyndte faktisk at opleve en dybde i venskabet med andre kristne, som jeg aldrig havde kendt før i mit liv.

For det andet bringer Helligånden også en indre oplevelse af Gud sammen med disse ændringer, som kan observeres i vore liv. Han skaber en dyb, personlig overbevisning om, at vi er Guds børn (Rom. 8,15–16). Denne oplevelse er forskellig fra person til person.

Carl Tuttle er en amerikansk præst, som kom fra et splittet hjem. Han havde en meget ulykkelig barndom, hvor hans far misbrugte ham. Efter at han blev kristen, var der et specielt tidspunkt, hvor han ønskede at høre, hvad Gud sagde til ham. Han besluttede at gå ud i naturen, hvor han kunne bede en hel dag uden at blive afbrudt. Så han kom derud og begyndte at bede. Men efter et kvarter følte han, at han ikke kom nogen vegne. Han kørte hjem igen og følte sig meget deprimeret og skuffet. Han fortalte sin hustru, at han ville se til Zachary, deres to måneder gamle baby. Han gik ind i værelset og tog ham op. Mens han holdt ham, følte han en ubeskrivelig kærlighed til sin lille dreng vælde frem i sig, og han begyndte at græde og tale til ham. "Zachary," sagde han, "jeg elsker dig. Jeg elsker dig af hele mit hjerte. Uanset hvad der sker i dette liv, vil jeg aldrig skade dig, jeg vil altid beskytte dig. Jeg vil altid være din far, jeg vil altid være din ven, jeg vil altid holde af dig, jeg vil altid tage mig af dig, og jeg vil gøre det, uanset hvor mange gale streger, du laver, uanset hvad du gør, og om du vender ryggen til mig eller til Gud." Pludselig mærkede Carl, at han var i Guds arme, og at Gud sagde: "Carl, du er min søn, og jeg elsker dig. Uanset hvad du gør, uanset hvor du tager hen, vil jeg altid holde af dig, jeg vil altid sørge for dig, jeg vil altid lede dig."

På denne måde vidnede Ånden overfor hans ånd, at han var et Guds barn (Rom. 8,16). Dette er den tredje måde, hvorpå vi bliver overbevist om vort forhold til Gud, og at vi er tilgivet og har evigt liv. Vi ved det, fordi Guds ånd vidnede for os om det – både objektivt gennem en fortsat forandring i vor karakter og i vore relationer til andre, og subjektivt gennem en dyb indre overbevisning om, at vi er Guds børn.

På disse måder (Guds ord, Jesu gerning og Åndens vidnesbyrd) kan de, som tror på Jesus, være sikre på, at de er Guds børn, og at de har evigt liv.

Det er ikke arrogant at være overbevist. Det er baseret på, hvad Gud har givet, hvad Jesus døde for at opnå og på Helligåndens værk i vore liv. Det er et af privilegierne ved at være et barn af Gud: at være i stand til at være absolut tillidsfuld omkring vort forhold til vor Fader; at være sikker på den

kendsgerning, at vi er tilgivet; at være sikker på, at vi er kristne og at vide, at vi har evigt liv.

5

Hvorfor og hvordan skal jeg læse Bibelen?

Det var Valentins nat 1974. Jeg havde været til en fest og sad på mit værelse på college, da min bedste ven kom tilbage med sin kæreste (nu hans hustru) og fortalte mig, at de var blevet kristne. Jeg blev øjeblikkelig bekymret for dem, fordi jeg troede, det var Moonies (tilhængere af Moon-sekten), der havde fået fat i dem, og at de behøvede min hjælp.

Jeg var til tider ateist – og til tider agnostiker – usikker på, hvad jeg troede på. Jeg var blevet døbt og konfirmeret, men det betød ikke så meget for mig. I skolen var jeg med til andagt jævnligt og havde studeret Bibelen i religionstimerne. Men jeg var endt med at fornægte det hele og argumenterede kraftigt (troede jeg) mod kristendommen.

Nu ønskede jeg at hjælpe mine venner, så jeg tænkte, at jeg ville gå i gang med en gennemgribende forskning i emnet. Jeg planlagde at læse Koranen, Karl Marx, Jean-Paul Sartre (den eksistentialistiske filosof) og Bibelen. Jeg havde faktisk et meget støvet eksemplar af Bibelen på min hylde, så den aften tog jeg den og begyndte at læse. Jeg læste hele vejen gennem Matthæus, Markus og Lukas og halvvejs gennem Johannesevangeliet. Så faldt jeg i søvn. Da jeg vågnede, læste jeg Johannesevangeliet færdigt og fortsatte gennem Apostlenes Gerninger, Romerne, og 1. og 2. Korinterbrev. Jeg var fuldstændigt grebet af det, jeg læste. Jeg havde læst det før, og det havde virkelig ikke sagt mig noget. Denne gang blev det levende for mig, og jeg kunne ikke lægge den fra mig. Den havde en ring af sandhed omkring sig. Jeg vidste, mens jeg læste, at jeg blev nødt til at reagere på det, fordi det talte så stærkt til mig. Meget kort tid derefter kom jeg til at tro på Jesus Kristus.

Siden da er Bibelen blevet en kilde til glæde for mig. Salmisten siger:

"Lykkelig den, som ikke vandrer efter ugudeliges råd, som ikke går på synderes vej og ikke sidder blandt spottere, men har sin glæde ved Herrens lov og grunder på hans lov dag og nat. Han er som et træ, der er plantet ved bækken; det bærer frugt til rette tid, og dets blade visner ikke. Alt, hvad han gør, lykkes for ham" (Sl. 1,1-3).

Jeg elsker den sætning: "har sin glæde ved Herrens lov." Alt hvad salmisten havde til inspiration, var de første fem bøger i Bibelen. De var hans glæde. I dette kapitel vil jeg se på, hvorfor og hvordan Bibelen kan blive en "glæde" for hver af os, når vi ser ganske kort, hvor enestående den er.

For det første er den enestående populær. Det anslås, at der bliver solgt 44 millioner bibler om året, og at der er 6.8 bibler i en gennemsnitlig amerikansk husholdning. En artikel i The Times for nylig havde denne overskrift: "Glem de berømteste britiske romanforfattere og TV mega-hits: Bibelen er stadig den mest solgte bog på årets bestsellerliste". Artiklens forfatter bemærkede:

Som sædvanlig er den mest solgte bog, med kilometerlangt forspring i forhold til nærmeste konkurrent ... Bibelen. Hvis de samlede salgstal for Bibelen blev regnet med ind på bøgernes ugentlige top 10, ville det være en sjælden uge, hvor en anden kunne få lejlighed til at komme op i nærheden af førstepladsen. Det er vidunderligt, mærkeligt, eller ganske enkelt forbløffende i denne mere og mere gudløse tidsalder – når spektret af bøger, som er til at få fat i, vokser sig bredere år for år – at denne ene bog skulle blive ved at sælge støt og roligt, måned ind og måned ud ... Det er anslået, at der bliver solgt næsten 1.250.000 Bibler og Nye Testamenter i Storbritannien hvert år.

Artiklens forfatter slutter med at sige: "Alle oversættelser af Bibelen sælger godt *hele* tiden. Kan Bibelselskabet komme med en forklaring? "Ja," lyder det afvæbnende svar, "det er sådan en god bog.""

For det andet er den fyldt med en enestående kraft. I maj 1928 sagde statsminister Stanley Baldwin: "Bibelen er højeksplosiv. Men den virker på mystisk vis, og intet levende menneske kan forklare eller vide, hvordan den bog, på sin rejse gennem verden, har kaldt den enkelte sjæl på titusind forskellige steder ind i et nyt liv, en ny verden, en ny anskuelse, et nyt verdensbillede, en ny tro."

På det seneste har der været en voksende interesse for det okkulte. Mennesker eksperimenterer med "ånden i glasset", ser okkulte film, bliver spået og læser horoskoper. De ønsker at komme i kontakt med det overnaturlige. Det sørgelige er, at de søger at kommunikere med overnaturlige onde kræfter, selvom det, Gud tilbyder os i Bibelen, er en mulighed for at møde de overnaturlige gode kræfter. Et møde med den levende Gud er så meget mere spændende, tilfredsstillende og en hel del fornuftigere.

For det tredje er den enestående værdifuld. For omkring seksten år siden var jeg på ferie med min familie i det Centralasien, der dengang var en del af USSR. På det tidspunkt var bibler strengt ulovlige der, men jeg tog noget kristen litteratur med, inklusive nogle russiske bibler. Mens jeg var der, tog jeg rundt til forskellige kirker og kiggede efter mennesker, som så ud til at være ægte kristne. (På det tidspunkt var møderne som regel

infiltreret af KGB). Ved en bestemt lejlighed fulgte jeg efter en mand på omkring de tres efter en gudstjeneste. Jeg gik hen til ham og prikkede ham på skulderen. Der var ingen i nærheden. Jeg tog en af mine bibler og gav ham den. Et øjeblik havde han et vantro blik. Så tog han et Nyt Testamente, som højst sandsynligt var over 100 år gammelt, op af lommen. Siderne var så tynde, at de næsten var gennemsigtige. Da han forstod, at han havde fået en hel bibel, blev han helt overstadig. Han talte ikke engelsk, og jeg talte ikke russisk. Vi omfavnede hinanden, og han løb ned ad gaden, mens han hoppede af glæde, fordi han vidste, at Bibelen var det mest værdifulde i verden.

Hvorfor er den så populær, så stærk og så værdifuld? Jesus sagde: "Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund." (Matt. 4,4). Ordet "udgår" er i nutid og betyder: "kommer hele tiden ud af Guds mund"; det er som en strøm, der vælder frem, og ligesom en bjergbæks strøm står det aldrig stille. Gud ønsker fortsat at kommunikere med sit folk. Det gør han, primært, gennem Bibelen.

En vejledning for livet – Gud har talt

Gud har talt til os gennem sin søn, Jesus Kristus (Hebr. 1,2). Kristendom er en åbenbaringstro. Vi kan ikke finde ud af noget om Gud, med mindre Gud selv åbenbarer sig for os. Gud har åbenbaret sig selv i en person, Jesus Kristus. Han er Guds endelige åbenbaring.

Den vigtigste måde at lære Jesus at kende på, er gennem Guds åbenbaring, som den står i Bibelen. Bibelsk teologi er at studere Guds Åbenbaring i Bibelen. Gud har også åbenbaret sig selv gennem skabelsen (Rom. 1,19–20; Sl. 19). Videnskaben er en udforskning af Guds åbenbaring i skabelsen. (Der burde ikke være nogen konflikt mellem videnskaben og den kristne tro; de burde snarere supplere hinanden). Gud taler også til mennesker direkte ved sin Ånd: Gennem profetier, drømme, syner og gennem andre mennesker. Vi vil se mere detaljeret på alt dette senere – specielt i kapitlet om ledelse. I dette kapitel vil vi se på den måde, Gud taler gennem Bibelen på.

Paulus skrev om den inspiration, han fik fra de bibeldele, som var tilgængelige for ham: "Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvoksnet, udrustet til al god gerning" (2. Tim. 3,16–17).

Ordet for "indblæst af Gud" er *theopneustos*. Det er ofte oversat som "inspireret af Gud"; men direkte oversat står der "indblæst af Gud". Forfatteren siger, at Skriften er Gud, der taler. Selvfølgelig bruger han menneskelige agenter. Det er 100% menneskers værker. Men det er også 100% inspireret af Gud (ligesom Jesus er fuldt ud menneskelig og fuldt ud Gud).

Dette er den måde, hvorpå Jesus selv behandlede Skrifterne i sin tid. For ham var dét, Skrifterne sagde, ensbetydende med dét, Gud sagde (Mark. 7,5–13). Hvis Jesus er vor Herre, burde vor holdning til Skrifterne være den samme som hans. "At tro på Kristus som Guds højeste åbenbaring fører til at tro på, at Skrifterne er inspireret – i Det Gamle Testamente på grund af Jesu direkte vidnesbyrd og i Det Nye Testamente på grund af virkningen af hans vidnesbyrd."²⁶

Kirken verden over har i tidernes løb altid haft denne høje vurdering af, at Bibelen er inspireret. Kirkens tidlige teologer havde dette syn. Irenæus (c.130–200 e.kr.) sagde: "Skrifterne er perfekte." Ligeså talte reformatorerne, for eksempel Martin Luther, om "Skrifter som aldrig fejler". I dag er det romersk-katolske officielle syn nedskrevet i Vatikan II. Skrifterne "skrevet under Helligåndens inspiration... har Gud som deres forfatter..." Derfor må de anerkendes som værende "uden fejl". Dette var altså, indtil sidste århundrede, alle protestantiske kirkers syn over hele verden, og selv om der i dag bliver sat spørgsmålstegn ved det, og det bliver hånet på skoleniveau, er det fortsat holdningen hos mange dygtige teologer.

Dette betyder ikke, at der ikke er nogle vanskeligheder i Bibelen. Selv Peter fandt nogle af Paulus' breve "svære at forstå" (2. Peter 3,16). Der er moralske og historiske vanskeligheder samt nogle åbenlyse modsigelser. Nogle af vanskelighederne kan forklares ud fra de forskellige sammenhænge, forfatterne skrev dem i. Det er vigtigt at huske, at Bibelen er skrevet over en

periode på 1.500 år og af mindst fyre forfattere, bl.a. konger, skriftkloge, filosoffer, fiskere, digtere, statsmænd, historikere og læger. De skrev forskellige typer litteratur, som for eksempel historie, poesi, profeti, åbenbaringer og breve.

Selvom nogle af de tydelige modsigelser kan forklares ved forskellige sammenhænge, er andre sværere at udrede. Dette betyder dog ikke, at det er umuligt, og at vi burde forkaste vor tro på, at Skrifterne er inspirerede. Enhver vigtig kristen læresætning har sine vanskeligheder. For eksempel er det svært at forlige Guds kærlighed med lidelserne i verden. Alligevel tror enhver kristen på Guds kærlighed og søger en forståelse af lidelsens problem i den sammenhæng. På en lignende måde har vi brug for at holde fast ved troen på, at Bibelen er inspireret og forsøge at forstå de svære passager i den forbindelse. Det er vigtigt ikke at løbe fra vanskelighederne, men at søge, så langt vi kan, at løse dem til vor egen tilfredsstillelse.

Det er meget vigtigt at holde fast ved den kendsgerning, at hele Skriften er inspireret af Gud, også selv om vi ikke

umiddelbart kan løse alle vanskelighederne. Hvis vi gør dette, burde det forvandle den måde, vi lever vort liv på. Da Billy Graham var en ung mand, begyndte adskillige mennesker (blandt dem en mand ved navn Chuck) at sige til ham: "Man kan ikke tro på alt, hvad der står i Bibelen." Han begyndte at spekulere over det og blev meget forvirret. John Pollock skriver i sin biografi om evangelisten, hvad der egentlig skete:

Så jeg tog tilbage, fik fat på min Bibel og gik ud i måneskinnet. Jeg kom til en træstub og lagde min Bibel der. Så knælede jeg ned og sagde: "Åh, Gud; Jeg kan ikke bevise visse ting. Jeg kan ikke svare på nogle af de spørgsmål, Chuck og nogle af de andre stiller, men i tro accepterer jeg denne bog som Guds ord." Jeg blev ved træstubben, mens jeg bad uden ord, mine øjne løb i vand ... Jeg havde en vidunderlig fornemmelse af Guds nærvær. Jeg havde stor fred i, at den beslutning, jeg havde taget, var rigtig.²⁷

Hvis vi accepterer, at Bibelen er inspireret af Gud, må den være vor øverste autoritet. Hvis det er Guds ord, må det være vor unikke rettesnor for, hvad vi tror på, og hvordan vi handler. For Jesus var det hans øverste myndighed – over det, som kirkelederne på hans tid sagde (f.eks. Mark. 7,1–20) og over andres meninger, hvor kloge de end var (f.eks. Mark. 12,18–27). Når det er sagt, må vi selvfølgelig lægge behørig vægt på, hvad kirkelederne og andre siger, såfremt det ikke kolliderer med Guds åbenbarede ord.

Bibelen burde være vor autoritet med hensyn til "tro og handling". Som vi har set: "Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed" (2. Tim. 3,16).

For det første er det vor rettesnor for, hvad vi tror på (vor trosbekendelse) – for "undervisning" og "bevis". Det er i Bibelen, vi finder, hvad Gud siger (og derfor hvad vi burde tro) om lidelse, om Jesus, om korset og så videre.

For det andet er det vor rettesnor for, hvordan vi handler (vor opførsel) – for "vejledning" og "opdragelse i retfærdighed".

Det er her, vi finder ud af, hvad der er forkert i Guds øjne, og hvordan vi kan leve et retfærdigt liv. For eksempel: "De ti Bud ... er en brillant analyse for de minimumsbetingelser, som et samfund, et folk, en nation, kan leve et sobert, retfærdigt og civiliseret liv på."²⁸

Der er nogle ting, som er meget klare i Bibelen. Den fortæller os, hvordan vi skal leve vort hverdagsliv, for eksempel når vi er på arbejde eller under pres. Vi ved fra Bibelen, at det at leve som ugift kan være et højt kald (1. Kor. 7,7), men det er oftere undtagelsen end reglen; ægteskab er normen (1. Mos. 2,24; 1. Kor. 7,2). Vi ved, at sex udenfor ægteskab er forkert. Vi ved, at det er rigtigt at forsøge at få et job, hvis vi kan. Vi ved, det er rigtigt at give og at tilgive. Vi får også, blandt andre ting, retningslinier for, hvordan vi skal opdrage vore børn og sørge for de ældre i familien.

Nogle mennesker siger: "Jeg vil ikke have denne regelbog. Det er for restriktivt – alle disse regler og regulativer. Jeg ønsker at være fri. Hvis man lever efter Bibelen, er man ikke fri til at nyde livet." Men er det virkelig rigtigt? Tager Bibelen vores frihed? Eller giver den os faktisk frihed? Regler og regulativer kan faktisk skabe frihed og øge glæden.

For få år siden var der blevet arrangeret en fodboldkamp for toogtyve små drenge inklusive én af mine sønner, som var otte år på det tidspunkt. En af mine venner, som hedder Andy (som havde trænet drengene hele året), skulle være dommer. Uheldigvis var han ikke dukket op kl. 14.30. Drengene kunne ikke vente længere. Jeg blev presset til at være reservedommer. Det var der flere problemer ved: Jeg havde ingen fløjte; der var ingen markering af banen; jeg kendte ingen af de andre drenges navne; de havde ingen farver til at angive, hvilket hold de hørte til, og jeg kendte absolut ikke reglerne nær så godt som mange af drengene.

Spillet blev snart det rene kaos; nogen råbte, at bolden var inde. Andre sagde, at den var ude. Jeg var absolut ikke sikker, så jeg lod det bare køre. Så begyndte de ulovlige tacklinger. Nogle råbte: "Frispark!" andre sagde: "Der er ikke frispark!" Jeg vidste ikke, hvem der havde ret, så jeg lod dem spille videre.

Så begyndte folk at komme til skade. Da Andy kom, var der tre drenge, der lå på jorden og var skadede, og resten råbte – mest efter mig! Men i det øjeblik Andy kom, blæste han i fløjten, arrangerede holdene, fortalte dem, hvor grænselinierne var og havde dem fuldstændig under kontrol. Så fik drengene deres livs fodboldkamp.

Var drengene mere frie uden reglerne, eller var de faktisk mindre frie? Uden nogen effektiv ledelse var de frie til at gøre fuldstændig, som de selv ville. Resultatet var, at de blev forvirrede og kom til skade. De foretrak klart at vide, hvor grænselinierne var. Da var de frie til at nyde kampen inden for disse grænser.

På nogle måder er Bibelen lige sådan. Det er Guds regelbog. Han fortæller os, hvad der er "in", og hvad der er "out". Han fortæller os, hvad vi kan gøre, og hvad vi ikke må gøre. Hvis vi spiller inden for reglerne, er der frihed og glæde. Når vi bryder reglerne, kommer folk til skade. Gud sagde ikke: "Du må ikke slå ihjel," for at ødelægge vores livsglæde. Han sagde ikke: "Du må ikke bedrive hor," fordi han er en lyslukker, men fordi han ikke ønsker, at mennesker skal komme til skade. Når mennesker forlader deres hustruer eller mænd og børn for at bedrive hor, bliver deres liv til et roderi.

Bibelen er Guds åbenbaring af hans vilje for sit folk. Jo mere vi lærer om hans vilje og at leve efter den, jo mere frie vil vi blive. Gud har talt. Vi har behov for at høre efter, hvad han har sagt.

Et kærlighedsbrev fra Gud – Gud taler

For nogle mennesker er Bibelen ikke andet end en udmærket vejledning til livet. De tror, at Gud har talt, og de studerer måske Bibelen i timevis. De analyserer det, læser kommentarer til det (og der er ingenting forkert i det), men de indser åbenbart ikke, at ikke alene har Gud talt, men han taler stadig i dag, gennem det han siger i Bibelen. Guds ønske er, at vi vil leve i fællesskab med ham. Han ønsker at tale til os dagligt gennem sit ord. Så det er lige så meget et kærlighedsbrev som en

livsvejledning.

Hovedpointen i Bibelen er at vise os, hvordan vi kommer ind i fællesskab med Gud gennem Jesus Kristus. Jesus siger: "I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig. Og dog vil I ikke komme til mig og få liv" (Joh. 5,30-40).

Dr. Christopher Chavasse, englænder og tidligere biskop i Rochester, siger:

Bibelen er et portræt af vor Herre Jesus Kristus. Evangelierne er selve figuren i billedet. Det Gamle Testamente er baggrunden, som viser hen til den guddommelige skikkelse, idet den peger hen på den og er absolut nødvendig for kompositionens helhed. Brevene tjener som figurens påklædning og udstyr, der forklarer og beskriver den. Så, mens vi læser Bibelen, studerer vi portrættet som en stor helhed, miraklet sker, og figuren bliver levende og træder ud af det skrevne ords lærred, den evige Kristus fra Emmaus' historie bliver selv vores bibellærer for at fortolke alle de ting i Skrifterne, som vedrører ham selv, for os.

Det er nyttesløst at studere Bibelen, hvis vi ikke kommer til Jesus Kristus, eller hvis vi aldrig møder ham, når vi læser den. Martin Luther siger: "Skriften er krybben eller "vuggen", hvori den lille spæde Jesus ligger. Lad os ikke være optaget af krybben og glemme at tilbede barnet."

Vort forhold til Gud er dobbeltrettet. Vi taler til ham i bøn, og han taler til os på mange måder, men specielt gennem Bibelen. Gud taler gennem det, han har talt. Forfatteren til Hebræerbrevet siger, når han citerer Det Gamle Testamente: "som Helligånden siger" (Hebr. 3,7). Det er ikke bare sådan, at Helligånden talte i fortiden. Han taler igen i dag gennem det, han talte dengang. Det er det, som gør Bibelen så levende. Som Martin Luther igen udtrykker det: "Bibelen er levende, den taler til mig; den har fødder, den løber efter mig; den har hænder, den holder fast i mig."

Hvad sker der, når Gud taler? *For det første bringer han tro til dem, som endnu ikke er kristne.* Paulus siger: "Troen kommer altså

af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord" (Rom. 10,17). Det er ofte, mens folk læser Bibelen, at de kommer til tro på Jesus Kristus. Det er helt klart min egen erfaring.

David Suchet, en ledende Shakespeare-skuespiller og velkendt for sin hovedrolle som *Hercule Poirot*, fortæller, hvordan han for få år siden lå i sit badekar på et hotel i Amerika, da han fik en pludselig og impulsiv lyst til at læse Bibelen. Det lykkedes at få fat i en bibel, udlagt af Gideonitterne, og han begyndte at læse i Det Nye Testamente. Mens han læste, kom han til tro på Jesus Kristus. Han sagde:

Et eller andet sted fra fik jeg denne lyst til at læse Bibelen igen. Det er den vigtigste del af min omvendelse. Jeg begyndte med Apostlenes Gerninger og fortsatte med Paulus' breve – Romerbrevet og Korinterbrevene. Og det var først efter det, jeg kom til evangelierne. I Det Nye Testamente opdagede jeg pludselig den måde, livet burde leves på.²⁹

For det andet taler han til kristne. Når vi læser Bibelen, opdager vi et forvandlende fællesskab med Gud gennem Jesus Kristus. Paulus siger: "Og alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er" (2. Kor. 3,18). Når vi studerer Bibelen, kommer vi i kontakt med Jesus Kristus. Det har altid slået mig som en helt ekstraordinært vidunderlig kendsgerning, at vi kan tale til og høre fra den person, som vi læser om på Det Nye Testaments sider – den selvsamme Jesus Kristus. Han vil tale til os (almindeligvis ikke hørligt, men i vore hjerter), når vi læser Bibelen. Vi vil høre hans budskab til os. Når vi bruger tid sammen med ham, vil vor karakter blive mere og mere som hans.

At bruge tid i hans nærhed og at lytte til hans stemme bringer mange velsignelser. Han bringer ofte glæde og fred selv midt i en krise i vort liv (Sl. 23,5). Når vi ikke er sikre på, i hvilken retning vi skal gå, leder Gud os ofte gennem sit ord (Sl. 119,105).

Ordsprogenes bog fortæller os endda, at Guds ord bringer helbredelse til vore legemer (Ordspr. 4,22).

Bibelen er også et forsvar overfor åndelige angreb. Vi har kun ét detaljeret eksempel på, at Jesus bliver fristet. Jesus modstod et intenst angreb fra djævelen i begyndelsen af sin tjeneste (Matt. 4,1–11). Jesus mødte enhver fristelse med et vers fra Skriften. Jeg synes, det er fascinerende, at alle hans svar kom fra 5. Mosebog 6–8. Formentlig havde Jesus studeret denne del af Skrifterne og havde det i frisk erindring.

Guds ord har en stor kraft. Hebræerbrevets forfatter siger: "Guds ord er levende og virksomt og skarpere end noget tveægget sværd; det trænger igennem, så det skiller sjæl fra ånd og marv fra ben og er dommer over hjertets tanker og meninger" (Hebr. 4,12). Det har kraft til at gennembore alle vore forsvar og kommer igennem til vore hjerter. Jeg kan huske, jeg engang læste Filipperne 2,4: "Tænk ikke hver især på jeres eget, men tænk alle også på de andres vel." Det var ligesom en pil, der gik lige ind, og jeg indså, hvor egoistisk jeg var. På denne og mange andre måder taler Guds ord til os.

Sommetider taler Gud til os på en meget direkte måde. Gud talte meget klart til mig om min far, efter at han døde den 21. januar 1981. Jeg var blevet kristen syv år før, og mine forældres umiddelbare reaktion var fuldstændig rædsel. Gradvist over en årrække så de en forandring hos mig, og min mor blev en ivrig kristen, længe før hun døde. Min far var en mand af få ord. I begyndelsen var han meget usikker over mit engagement i den kristne tro. Lidt efter lidt tøede han op overfor det. Hans død kom meget pludseligt. Det, der var sværest for mig ved hans død, var det, at jeg ikke var sikker på, om han var kristen eller ikke.

Præcis ti dage efter hans død læste jeg i Bibelen. Jeg havde bedt Gud tale til mig om min far den dag, fordi jeg stadig var bekymret for ham. Tilfældigvis læste jeg i Romerbrevet, og jeg faldt over verset: "Enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses" (Rom.10,13). Jeg følte i det øjeblik, at Gud sagde til mig, at dette vers var til min far, at han havde påkaldt Herrens navn og var blevet "frelst". Ca. fem minutter efter kom min

hustru Pippa ind og sagde: "Jeg har læst et vers i Apostlenes gerninger 2,21, og jeg tror, at det vers er til din far. Det siger: "enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses."" Det var meget mærkeligt, eftersom det vers kun forekommer to gange i Det Nye Testamente, og Gud havde talt til os begge gennem det samme ord på det samme tidspunkt gennem forskellige steder i Bibelen.

Tre dage efter var vi til et bibelstudium i en vens hjem, og udgangspunktet for studiet var netop Romerne 10,13 – det samme afsnit. Så tre gange på tre dage talte Gud til mig om min far gennem de samme ord. Ikke desto mindre tænkte jeg stadig på min far og var bekymret for ham, da jeg var på vej til arbejde. Da jeg kom ud fra undergrundsbanen, så jeg op, og der var en enorm plakat, hvor der stod: "Enhver, der påkalder Herrens navn, skal frelses". Jeg kan huske, at jeg drøftede det med en ven og fortalte ham, hvad der var sket, og han sagde: "Tror du, at Herren måske prøver at tale til dig?!"

Når Gud taler til os, og vi lærer at høre hans stemme, vokser vort forhold til ham, og vor kærlighed til ham bliver dybere.

Hvordan hører vi Gud tale gennem Bibelen i praksis?

Tid er vor mest værdifulde ejendom. Tidspresset synes at øge, jo længere vort liv er, og vi får mere og mere travlt. Der er et ord, der siger: "Penge er magt – men tid er liv". Hvis vi vil sætte tid af til at læse Bibelen, må vi planlægge det i forvejen. Hvis vi ikke planlægger det, får vi aldrig gjort det. Bliv ikke deprimeret, hvis du kun når 80% af din plan. Sommetider sover vi over os!

Det er fornuftigt at begynde med et realistisk mål. Lad være med at være overambitiøs. Det er bedre at bruge nogle få minutter hver dag end at bruge halvanden time den første dag og så give op. Hvis du aldrig har studeret Bibelen før, var det måske godt at begynde med 7 minutter om dagen. Jeg er sikker på, at hvis du gør det jævnlige, vil du støt og roligt øge det. Jo mere du hører Guds ord, jo mere vil du ønske at høre det.

Markus fortæller os, at Jesus stod op tidligt og tog ud til et

øde sted for at bede (Mark. 1,35). Det er vigtigt at prøve at finde et eller andet sted, hvor vi kan være os selv. Jeg elsker at gå udendørs, hvis jeg er på landet. I London er det sværere at finde "et øde sted". Jeg har et hjørne af et værelse, hvor jeg går ind for at læse Bibelen og bede. Jeg synes, at tidligt om morgenen er det bedste tidspunkt – før børnene vågner, og telefonen begynder at ringe. Jeg tager en kop varm kakao (for at vågne), Bibelen, min dagbog og en notesbog. Jeg bruger notesbogen til at skrive bønner i og også ting, som jeg tror, Gud siger til mig. Jeg bruger dagbogen som en hjælp til at bede specifikt for min dag og også til at skrive de ting ned, som jeg kommer i tanker om. Dette modvirker, at de flagrer rundt som distraherende tanker.

Begynd med at bede Gud tale til dig gennem det afsnit, som du læser. Læs derefter afsnittet. Hvis du er begynder, foreslår jeg, at du læser nogle få vers i et af evangelierne hver dag. Du synes måske, at det er en hjælp at bruge en bibellæseplan eller kommentar, som findes hos de fleste kristne boghandlere.

Stil dig selv følgende tre spørgsmål, mens du læser:

1. Hvad siger teksten? Læs den mindst én gang, og hvis det er nødvendigt, sammenlign med andre oversættelser.
2. Hvad betyder den? Hvad betød den for den person, som skrev den, og dem, som først læste den? (Det er her, kommentarer kan være en hjælp).
3. Hvad angår det mig, min familie, mit arbejde, mine naboer, samfundet omkring mig? (Dette er den vigtigste del af processen. Det er, når vi ser sammenhængen med vort eget liv, at bibellæsning bliver så spændende, og vi bliver bevidste om, at vi hører Guds stemme).

Endelig må vi praktisere det, som vi modtager fra Gud. Jesus sagde: "Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen" (Matt. 7,24).

Jeg vil gerne slutte med at se på Salme 1 igen, som vi indledte kapitlet med. Salmisten opmuntrer os til at "glædes" i Guds ord. Hvis vi gør det, siger han, er der visse ting, som vil ske i vort

liv.

For det første skal vi *bære frugt*. Salmisten siger: "Han er som et træ, der er plantet ved bækken; det bærer frugt til rette tid" (v.3) Løftet er, at vore liv vil bære frugt, Åndens frugt (som vi har set i kapitel 4). Og det vil bære frugt på den måde, at andre menneskers liv vil blive forvandlet som resultat af det. Det er ikke kun til vor egen fordel, at vi læser i Bibelen, men for at vi kan være til velsignelse for andre mennesker – for vore venner, kolleger, naboer og det samfund, vi lever i. Dette er frugten, som vil holde til evig tid (Joh. 15,16).

For det andet skal vi have styrke til at *holde ud* i vor vandring med Herren. Løftet til den person, hvis glæde er i Herrens lov, er, at han vil være som et træ, hvis "blade ikke visner" (v. 3).

Hvis vi holder os tæt til Jesus Kristus gennem hans ord, vil vi ikke tørre ind eller miste vor åndelige vitalitet. Det er ikke nok at have store åndelige oplevelser, selvom de er meget vigtige og meget dejlige. Med mindre vi er dybt rodfæstede i Jesus Kristus, i hans Ord og i forholdet til ham, vil vi ikke være i stand til at modstå livets storme. Hvis vi *er* rodfæstet i dette forhold, hvis vi *glæder* os over hans Ord, da skal vi stå faste, når stormene kommer.

For det tredje siger salmisten, at for den person, som glæder sig ved Guds ord, vil "alt, hvad han gør, lykkes for ham" (v. 3). Vore liv er måske ikke præget af materiel velfærd, men vi skal opleve, at ting, der virkelig har betydning i livet, vil lykkes for os – vort forhold til Gud, vort forhold til andre mennesker og i forvandlingen af vor karakter, så den kommer til at ligne Jesus Kristus. Disse ting er meget mere værdifulde end materiel rigdom.

Jeg håber, at du sammen med salmisten og med millioner af andre kristne vil sætte dig for at gøre Bibelen til noget, du *glædes ved*.